

Arrest

nr. 241 390 van 24 september 2020
in de zaak RvV X

In zake: X
Handelend in eigen naam en samen met de heer X als wettelijk vertegenwoordiger
van hun minderjarige kinderen

X
X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59 – 61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en samen met de heer X als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Noord-Macedonische (Voorm. Joegoslavische Rep.) nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 bij faxpost hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 september 2020 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 september 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2020 om 15u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Noord-Macedonische (Voorm. Joegoslavische Rep.) nationaliteit te zijn, komt op 7 april 2017 samen met haar partner en hun vier kinderen België binnen en dient een verzoek om internationale bescherming in op 21 april 2017.

Op 14 juli 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Op 20 juli 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 196 021 van 30 november 2017 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 8 januari 2020 worden verzoekster en haar partner gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van artikel 74/9, § 3 van de Vreemdelingenwet (terugkeergesprek).

Op 16 september 2020 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en wordt verzoekster gehoord door de politie.

Op 16 september 2020 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Beringen – Ham – Tessenderlo op 16/09/2020 en in deze beslissing werd

rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: D.

voornaam: S.

geboortedatum: (...)1990

geboorteplaats: Skopje

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

+ 4 minderjarige kinderen: D. J. (°(...) 2009), D. E. (°(...) 2010), D. F. (°(...) 2014), D. A. (°(...) 2015)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene man D. B. (°(...) 1987) en 4 kinderen D. J. (°(...) 2009), D. E. (°(...)2010), D. F. (°(...)2014), D. A. (°(...)2015) ook illegaal in België verblijven. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens

gerespecteerd wordt. De loutere omstandigheid dat verzoeker en haar kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd waar haar man (tevens in illegaal verblijf), zijnde D. B. (°(...).1987), op dit moment was. Betrokkene verklaarde dat haar man bij zijn zus in Pelt verbleef. Uit het administratief verslag blijkt dat de politie PZ Beringen – Ham – Tessenderlo naar haar partner, maar deze beantwoordde de oproep niet.

Bijgevolg werd er een boodschap op zijn antwoordapparaat ingesproken met de vraag om terug te bellen. Vervolgens heeft betrokkene haar man proberen te contacteren, maar zonder resultaat. Nadien bleek uit informatie van de gemeente dat betrokkene op het moment van de arrestatie van zijn gezin aan het werken was in Brussel. Betrokkenes man kan zich steeds aanbieden om samen met zijn familie verwijderd te worden. Hij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar echtgenoot door zijn eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precare verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkenes kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid hun studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014).

Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaatsvond in precair of illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben en school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes schoonfamilie ook in België verblijft. Met name haar schoonouders D., R. (°17/02/1956) en D., G. (°(...).1954), haar schoonbroer D., B. (°(...).1983) en diens gezin en haar twee schoonzussen D., S. (°(...).1981) en D., G. (°(...).1985).

Het feit dat betrokkenes schoonouders D., R. (°(...).1956) en D., G. (°(...).1954) reeds op (...)2014 een bevel om het grondgebied te verlaten kregen en dat dit hen betekend werd op 01/04/2014 zorgt ervoor dat zij ook illegaal op het grondgebied verblijven. Betrokkenes schoonbroer D., B. (°(...).1983) heeft een verblijfsaanvraag lopen, maar momenteel geen vast verblijfsrecht in het Rijk. Hij en zijn gezin bevinden zich daardoor ook in precair verblijf.

Het gegeven dat betrokkenes schoonzussen D., S. (°(...).1981) en D., G. (°25/05/1985) zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Macedonië niet in de weg staan. Zij toont namelijk niet aan afhankelijk te zijn van haar schoonzussen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzussen. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in

disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes schoonzussen kunnen vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Macedonië vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart dat de rest van de familie nog wel in Macedonië verblijft en in die zin vormt een terugkeer naar Macedonië geen schending van 8 EVRM.

Betrokkene verklaart dat haar dochter D., J. (°(...))2009) een mogelijke longontsteking zou hebben. Hiervoor zou nog een RX gemaakt worden. Betrokkene legt hier echter geen attesten van voor dat dit een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan. De opvolging van deze luchtwegproblemen kan vanuit de FITT-woning verder opgevolgd worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 08.01.2020 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft tijdens zijn illegaal verblijf en na weigering van haar vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geen

verblijfsaanvraag of verzoek ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds 07/04/2017 in België. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21/04/2017 werd bij beslissing van 18/07/2017 als niet-ontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de weigering van internationale bescherming.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/07/2017 dat haar betekend werd op 26/07/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft tijdens zijn illegaal verblijf en na weigering van haar vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geen verblijfsaanvraag of verzoek ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds 07/04/2017 in België. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21/04/2017 werd bij beslissing van 18/07/2017 als niet-ontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de weigering van internationale bescherming.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/07/2017 dat haar betekend werd op 26/07/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene geeft tijdens het horen door de politie van PZ Beringen – Ham – Tessenderlo van 16/09/2020 aan dat betrokkenes partner, D. B. (°(...))1987) vaak gearresteerd werd door de Macedonische politie in hun onderzoek naar zijn broer en hierdoor niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland. Betrokkene legt hiervan echter geen gegronde bewijs voor.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Macedonië een ernstig en

reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat haar dochter, D. J. (°(...)2009), een mogelijke longontsteking zou hebben. Hiervoor zou nog een RX gemaakt worden. Betrokkene legt hier echter geen attesten van voor. Hierdoor staat dit een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. De opvolging van deze luchtwegproblemen zal in de FITT-woning plaatsvinden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft tijdens zijn illegaal verblijf en na weigering van haar vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geen verblijfsaanvraag of verzoek ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds 07/04/2017 in België. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21/04/2017 werd bij beslissing van 18/07/2017 als niet-ontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de weigering van internationale bescherming.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/07/2017 dat haar betekend werd op 26/07/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Macedonië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M. V. S., Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ Beringen – Ham - Tessenderlo, en de verantwoordelijke van de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas, de betrokkene, D., S., op te sluiten in de FITT-woning van Sint-Gillis-Waas vanaf 16/09/2020.

(...)."

Op 16 september 2020 wordt aan verzoekster ook een inreisverbod voor drie jaar gegeven (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt. Verzoekster bevestigt dit in haar verzoekschrift.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. De middelen

3.3.1. In een eerste middel voert verzoekster het volgende aan:

“Eerste middel,

Afgeleid uit de schending van de artikelen 8, 13 en 14 Europees verdrag tot bescherming van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) van 4 november 1950, goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 2, lid 2 van het Kinderrechtenverdrag en het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Dit artikel beschermt o.m. het privéleven.

In de bestreden beslissing aanvaardt verweerder dat verzoekster en haar kinderen, die sinds meer dan 3 jaar in België wonen, een privéleven hebben en dat de bestreden maatregel een inmenging hierop uitmaakt. De beslissing stelt immers dat “De loutere omstandigheid dat verzoeker (lees: verzoekster) en haar kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten”.

De inmenging is door de wet voorzien en de bestreden maatregel beschermt een legitiem doel, nl. de bescherming van de openbare orde, meer bepaald de controle op de immigratie.

2. De maatregel is evenwel niet noodzakelijk in een democratische samenleving.

Er kan een onderscheid gemaakt worden tussen de verwijdering van een gevestigde vreemdeling enerzijds en de vraag of de Staat een vreemdeling moet toelaten tot zijn grondgebied of hem een recht op verblijf geven wanneer hij reeds sinds enige tijd op het grondgebied verblijft. In het eerste geval kan artikel 8 met zich meebrengen dat op de Staat een negatieve plicht rust om de vreemdeling niet te verwijderen, in het tweede geval de positieve plicht om hem een recht op verblijf te geven. Maar in beide gevallen moet dit nagegaan worden aan de hand van dezelfde criteria, die het mogelijk moeten maken een fair balance te maken tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en die van de samenleving (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen; 1 maart 2018, Ejimson/Duitsland; RvV 30 juni 2014, nr. 125.837; 23 juni 2016, nr. 170.460; 28 april 2017, nr. 186.307; 11 september 2017, nrs. 191.799 en 191.800; 14 december 2017, nr. 196.662).

3. Dit wordt nagegaan aan een aantal criteria, de zogenaamde Boultif-Unercriteria:

- 1. De aard en de ernst van het door de vreemdeling gepleegde misdrijf*
- 2. Het tijdsverloop sinds het plegen van het misdrijf en het gedrag van de vreemdeling*
- 3. De vraag of de partner kennis had van het misdrijf bij de aanvang van het gezinsleven*
- 4. De duur van het verblijf in België*
- 5. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen*
- 6. De gezinstoestand van de vreemdeling*
- 7. De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en hun leeftijd*

8. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden bij het volgen naar het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt
9. Het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van de vreemdeling zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar uitgewezen wordt
10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming.

Er werd geen misdrijf gepleegd, zodat de 3 eerste criteria de balans niet kunnen doen overhellen naar een verwijdering van het grondgebied. Criterium 8 is niet van toepassing vermits alle gezinsleden dezelfde nationaliteit hebben, nl. van Noord-Macedonië (criterium 5).

Met de duur van het verblijf in België (criterium 4), namelijk 3 jaar en 5 maanden, werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden, noch voor verzoekster, noch voor de kinderen.

Voor het overige,

a. Mb.t. verzoekster

Hier is voornamelijk van belang het criterium 10. Uit de stukken blijkt het volgende:

- Zij volgde in het schooljaar 2017-18 een vorming bij het Centrum voor basiseducatie;
- Patrick Moons, buurtwerker van RIMO Limburg in Beringen-Mijn, verklaart dat de familie zeer goed gekend is door zijn organisatie. Het contact van zijn organisatie is een middel om met hen een traject af te leggen, hen te versterken, hun netwerk te verbreden en drempels te verlagen om hen in de directe omgeving te integreren. Daardoor kent hij de familie al 3 jaar en heeft hen in positieve zin zien evolueren. Ze hebben grote stappen gezet en de familie is graag gezien in de buurt. Ondanks hun beperkte mogelijkheden trachten ze toch deel te nemen aan allerlei activiteiten in de buurt. Verzoekster komt met de kinderen regelmatig naar hun diverse activiteiten zoals de soepmomenten en de buurtbabbels. Haar man valt op door zijn optimistische kijk op het leven, hij wil altijd een babbeltje slaan wat zijn Nederlands ten goede komt. Verzoekster neemt zeer regelmatig deel aan de mama-activiteiten op school en is onlangs gestart met een fietscursus. De familie is een absolute meerwaarde in de buurt, zij zijn zeer graag gezien en hij hoopt dat zij hun leven verder in de buurt kunnen uitbouwen;
- Kristel Thonissen, zorgcoördinator lager onderwijs van de vrije basisschool De Horizon, verklaart m.b.t. de ouders dat zij gemotiveerd zijn, steeds aanwezig tijdens oudercontacten/ouderwerkingen/gezinsleren en overstap, zij tonen interesse voor het schoolleven, hebben een heel goed contact met de school, zijn steeds in orde met materialen/taken/documenten, houden rekening met de afspraken in de school gemaakt, voeden hun kinderen plichtsbewust op, zijn lief voor de kinderen en willen het beste voor hen, tonen inzet om de taal te leren en leren vlot de taal, willen dat de kinderen zich inzetten en zich goed gedragen, zorgen thuis goed voor de kinderen, geven de kinderen de kans om deel te nemen aan de huiswerkklas en zijn bezorgd omtrent het welzijn, welbevinden en de denkontwikkeling;
- Haar collega Ingrid Vrancken voor het kleuteronderwijs geeft een identieke getuigenverklaring;
- Cecile Caro Jannes, diversiteitsambtenaar van de Stad Beringen, verklaart dat verzoekster zich ingeschreven heeft voor de fietsschool op 14 september 2020 (2 dagen voor haar opsluiting!). Dankzij buurtwerking RIMO had zij al een fiets ontvangen van de organisatie Open Hart. Er wordt veel belang gehecht aan de mobiliteit van de inwoners en opdat door hun zelfredzaamheid ze zich kunnen verplaatsen. Zo ontmoeten ze vele nieuwe mensen en kunnen ze hun netwerk vergroten en het biedt voordelen op het gebied van sociale participatie, vrije tijd en gezondheid. Verzoekster en de kinderen zijn een voorbeeld voor vele inwoners en nieuwkomers. Kortom, echte Beringenaars!;
- De huisarts verklaart dat verzoekster haar best doet om zich te integreren door o.a. Nederlands met hem te praten;
- Een petitie gestart door de leerkracht Hatice Baloglu met de vraag dat verzoekster en de kinderen in België kunnen blijven heeft op enkele dagen meer dan 1.000 handtekeningen opgeleverd.

b. M.b.t. de kinderen, tussen 11 en 5 jaar oud

Hier zijn voornamelijk van belang de criteria 9 en 10. Uit de stukken blijkt het volgende:

- Een leerkracht in De Horizon Hatice Baloglu schrijft: "We zijn op dit moment zo erg aangedaan dat ik graag u wil aanschrijven. De kinderen van het gezin Demiri zijn leerlingen van mij (...). Ook de mama

Shermin heb ik persoonlijk kunnen ontmoeten. Een gezin zo vriendelijk, zo behulpzaam (ook al hadden ze het zelf moeilijk), zo beleefd en dankbaar...De toekomst van de kinderen zijn een prioriteit van de ouders. Ik wil u smeken, laat deze gezin in België. Geef hen een kans. Neem de toekomst van deze kinderen niet af (...). De kinderen dromen van een toekomst hier. Ze hebben de taal goed onder de knie. Ze willen zoveel doen hier. Geef hen aub een kans”;

- Vele medeleerlingen vooral van het oudste kind doen een warme oproep om de kinderen in België te laten.

4. In de bestreden beslissing wordt m.b.t. het bevel, samengevat, het volgende gemotiveerd:

- Ook de man en de 4 kinderen verblijven illegaal in België, het volledige gezin dient terug te keren naar Noord-Macedonië zodat artikel 8 EVRM nageleefd wordt. De loutere omstandigheid dat zij in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten;

- Verzoekster toont niet aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op haar precair verblijf in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen;

- Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij België dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden;

- De kinderen gaan in België naar school, maar het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg vermits ze ook daar kunnen schoollopen. Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te waarborgen of een tewerkstelling te verzekeren. De kinderen kunnen hun studies afmaken in het land van herkomst. Uit het recht op onderwijs kan niet een recht op verblijf afgeleid worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. De verplichte scholing vond steeds plaats in precair of illegaal verblijf. Het is bijgevolg verzoekster die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen in België schoolgelopen hebben en nog schoollopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precair verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan verzoekster om zich in illegaal verblijf te nestelen:

- Verzoekster heeft schoonfamilie in België: haar schoonouders, haar schoonbroer en diens gezin en haar 2 schoonzussen. Een aantal van hen verkeert in onwettig verblijf, een aantal in precair en een aantal in wettig verblijf. Verzoekster is echter niet afhankelijk van hen. Een repatriëring is bijgevolg niet in strijd met het privé- en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. Een repatriëring naar Noord-Macedonië vormt geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van verzoekster. Bovendien verblijft een deel van de familie nog daar;

- Een dochter heeft mogelijk een longontsteking, daarvoor zou nog een RX gemaakt worden. Verzoekster legt hier geen attesten voor dat dit een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan. De opvolging kan vanuit de terugkeerwoning verder opgevolgd worden. Verweerder heeft bijgevolg rekening gehouden met artikel 74/13 Vw.;

- In het raam van artikel 74/9, § 3 Vw. en het KB van 17 september 2014 werd verzoekster op 8 januari 2020 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van verweerder over de betekenis van een bevel en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer, maar zij ondernam geen poging om hiervan gebruik te maken.

5. Uit het voorgaande kan niet afgeleid worden dat artikel 8 EVRM en de andere ingeroepen bepalingen werden nageleefd.

Verzoekster roept niet de schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 in, noch voor haarzelf, noch voor de kinderen. Daarentegen roept zij wel de schending van het privéleven in.

5.1. Op grond van artikel 2, lid 2 van het Kinderrechtenverdrag wordt het kind beschermd tegen alle vormen van discriminatie of bestraffing op grond van de status of activiteiten van, de meningen geuit door of de overtuigingen van de ouders. Op grond van artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU vormt het belang van het kind een essentiële overweging bij alle handelingen i.v.m. kinderen. Het Handvest is van toepassing vermits het bevel de omzetting is van Europees recht, meer bepaald de Terugkeerrichtlijn. Op grond van artikel 13 EVRM hebben verzoekster en haar kinderen recht op een effectief rechtsmiddel. Op grond van artikel 14 EVRM wordt het genot van de rechten en vrijheden vermeld in het Verdrag (art. 8) verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status. Op grond van artikel 74/13 Vw. houdt verweerder bij het nemen van een bevel rekening met het hoger belang van het kind.

Vermits artikel 24 van het Handvest gebaseerd is op het Kinderrechtenverdrag, kan met het gestelde in artikel 2, lid 2 rekening gehouden worden (RvV 14 december 2017, nr. 196.662).

5.2. De motieven van het bevel kunnen als volgt weerlegd worden.

5.2.1. Het motief volgens hetwelk niet alleen verzoekster maar ook haar man en de kinderen onwettig in België verblijven, en zij bijgevolg allen moeten terugkeren naar het land van herkomst, zodat artikel 8 niet geschonden, heeft te maken met het eerbiedigen van het recht op gezinsleven, en heeft geen uitstaans met het privéleven, zodat dit hier van geen belang is. Hetzelfde geldt voor het motief dat het kennelijk in het hoger belang van de kinderen is om niet gescheiden te worden van de ouders, die op eigen risico ondanks hun preciaire verblijfssituatie een gezinsleven hebben uitgebouwd, en dit impliceert dat wanneer de ouders België dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door de kinderen teneinde de gezinseenheid niet te schaden.

5.2.2. De motivering dat de verplichte scholing steeds plaats vond in precair of illegaal verblijf en dat verzoekster de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in precair verblijf en hen jarenlang te hebben laten schoollopen in precair of onwettig verblijf ondanks de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, is geen juist motief. Uit artikel 2, lid 2 volgt dat de kinderen niet kunnen gediscrimineerd worden omwille van de status van onwettig verblijf of de activiteiten van de ouders. De basisbescherming die een kind geniet en omschreven is in het Kinderrechtenverdrag, is niet afhankelijk van het optreden van de ouders (RvV 20 juni 2016, nr. 170.111). Dat volgt ook uit artikel 8 juncto artikel 14 EVRM: het genot van de vrijheid bepaald in artikel 8 wordt verzekerd zonder enig onderscheid op een aantal gronden. De woorden “zoals” en “andere status” betekenen dat de gronden die volgen, niet beperkend zijn opgesomd (J. Velu en R. Ergec, *Convention européenne des droits de l'homme*, RPDB 2015, 154 nr. 156 en P. Van Dijk, F. Van Hoof, A. Van Rijn en L. Zwaak, *Theory and practice of the European Convention on human rights*, 2018, 1003, beiden verwijzend naar EHRM 8 juni 1976, Engel e.a./Nederland, § 72). Overigens moet verweerder aantonen dat het criterium objectief is (EHRM 24 mei 2016, Biao/Denemarken), wat gelet op het voorgaande niet het geval is.

Dit komt voor als een determinerend motief.

5.2.3. De beslissing stelt onterecht dat een terugkeer naar het land van herkomst, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, geen verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit niet tegen haar (lees hun) belangen zou ingaan. Het verblijf zelf is ook niet stabiel.

De vereiste van artikel 8 EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen, en gelet op het feit dat dit artikel primeert op de Vreemdelingenwet, is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of kon hebben. Op verweerder rust een procedurele verplichting om na te gaan welke de elementen zijn die de concurrerende belangen van de samenleving en van de vreemdeling in de ene of in de andere richting doen overhellen (EHRM 13 december 2016, Paposhvili/België, § 224-225). Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Deze procedureregeling is van toepassing zowel op situaties van voortgezet verblijf als van een eerste toelating; de overheid gaat zijn beoordelingsmarge te buiten en schendt artikel 8 wanneer hij faalt op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken (RvV 19 mei 2016, nr. 167.798; 29 maart 2017, nr. 184.616; 27 april 2017, nr. 186.151; 20 oktober 2017, nr. 194.029; 24 augustus 2018, nr. 208.200).

Verweerder heeft duidelijk geen dergelijk onderzoek uitgevoerd m.b.t. het privéleven van verzoekster en nog minder m.b.t. dat van de kinderen. Nochtans had verweerder hier ruimschoots de tijd toe, vermits de beslissing vermeldt dat sinds 8 januari 2020 de terugkeer van het gezin wordt voorbereid en uit het dossier blijkt dat in mei het proces van terugkeer in een stroomversnelling is geraakt.

Uit de stukken vermeld in punt 2, die te maken hebben met de Boultif-Uner-criteria 9 en 10, blijkt integendeel dat verzoekster en de kinderen zeer hechte sociale en culturele banden hebben met België, terwijl verweerder niet aantoont dat de kinderen zulke banden hebben met het land van herkomst, wat overigens niet kan vermits ze op zeer jonge leeftijd vertrokken zijn.

5.2.4. De stelling dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en dat aan kinderen die in België naar school gaan niet automatisch een verblijfstitel dient afgegeven te worden, ook al zou het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zijn dan in België, is natuurlijk juist, maar doet niet ter zake. Verweerder dient na te gaan of gelet op de concrete omstandigheden van de zaak het schoollopen van de kinderen een element is dat, samen met andere elementen, de balans in het voordeel van de samenleving of van de vreemdeling moet doen overhellen.

Naast de reeds voornoemde elementen van sociale en culturele banden met België, moet verweerder nagaan of het redelijk is te verwachten dat de kinderen zonder al te grote problemen het onderwijs kunnen verderzetten in Noord-Macedonië. De stelling dat de kinderen hun studies kunnen afmaken in hun land van herkomst is een blote bewering. Dat zal wellicht makkelijker gaan voor het jongste kind, dat in België kleuteronderwijs volgt, dan het oudste kind, dat in het vijfde leerjaar van het lager onderwijs zit, maar dat onderscheid wordt in de beslissing niet gemaakt.

Het is algemeen bekend, en de procedurele verplichting die op verweerder rust brengt met zich mee dat hij daarmee rekening dient te houden, dat het Macedonisch, de officiële taal van het land van herkomst, in het Cyrillisch schrift is gesteld, een schrift dat de kinderen niet kunnen lezen vermits zelfs het oudste kind slechts 6 jaar was toen het Noord-Macedonië verliet en nog niet had leren lezen, laat staan de andere kinderen. Met deze moeilijkheid had verweerder rekening moeten houden (RvS 6 augustus 2015, nr. 11.461(c); RvV 24 januari 2017, nr. 181.193), wat niet het geval is. Bovendien blijkt uit het dossier dat het gezin tot de Albanese minderheid behoort en Albanees hun moedertaal, zodat de kinderen zelfs de officiële landstaal van het land van herkomst niet spreken! Hoe kunnen ze dan daar schoollopen?

Ook dient vastgesteld te worden dat de kinderen uit de klas weggerukt worden 2 weken nadat het schooljaar begonnen is. Dat verklaart wellicht gedeeltelijk de grote solidariteit van de schoolvriendjes. Verweerder is daarvoor verantwoordelijk: vermits hij de verwijdering al sinds januari voorbereidt, en actief sinds mei, had hij een beter ogenblik kunnen kiezen, bijvoorbeeld in de grote vakantie, zoals gebeurde in de zaak beoordeeld in het arrest van 14 maart 2019 nr. 218.198. Ondergetekende begrijpt wel dat verweerder niet gezinnen met kinderen kan verwijderen alleen in de schoolvakanties, maar dat was hier wel aangewezen gelet op het feit dat 1) dit voorbereid wordt sinds januari, en 2) het gaat om niet minder dan 4 kinderen.

5.2.5. Verweerder noteert dat verzoekster schoonfamilie in België heeft, waarvan een deel recht op verblijf heeft en een deel niet. Het is juist dat verzoekster met deze familieleden geen gezinsleven in de zin van artikel 8 uitoefent. Maar dit is wel een element van haar privéleven (EHRM 9 oktober 2013, Slivenko/Letland; 2 juni 2005, Znamenskaya/Rusland, § 27; 18 december 2018, Saber en Boughassal/Spanje, § 39; RvV 8 januari 2016, nr. 159.616; 24 maart 2017, nr. 184.319; 21 december 2017, nr. 196.963; 14 december 2018, nr. 214.051; 21 februari 2019, nr. 217.248). Dat wordt niet in de balans gelegd.

5.2.6. Verweerder noteert ook dat verzoekster “reeds enige tijd” in België verblijft. Het gaat in casu om een verblijf van 3 jaar en 5 maanden. Voor een vreemdeling die sinds een aantal jaren in het gastland verblijft, dient in ieder geval het recht op bescherming van het privéleven onderzocht te worden, rekening houdend met de sociale integratie van de vreemdeling. Verweerder betwist niet dat verzoekster een privéleven heeft in België. Verweerder betwist ook niet dat een privéleven opgebouwd in onwettig verblijf een beschermenswaardig privéleven is. Dat is overigens zo, vermits, of het langdurig verblijf in België plaatsvond in rechtmatig of onrechtmatig verblijf, dat geen afbreuk doet aan de integratie die tijdens zulk langdurig verblijf tot stand komt (RvV 8 januari 2016, nr. 159.616).

5.2.7. Verweerder stelt dat de longontsteking van een van de kinderen kan verzorgd worden tijdens het verblijf in de terugkeerwoning en dat aldus artikel 74/13 Vw. nageleefd wordt. Dat is minstens te kort door de bocht, vermits dat artikel ook vereist dat bij het nemen van een bevel verweerder ook rekening houdt met het hoger belang van de kinderen, *quod non*.

5.3. Een onderzoek naar het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM impliceert dat verweerder enerzijds alle criteria die van toepassing zijn heeft onderzocht, en anderzijds dat hij van die criteria een juiste evaluatie heeft gemaakt, en dit zowel in functie van verzoekster als van de kinderen. M.a.w. er moet nagegaan worden of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *fair balance* tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven in België en anderzijds het algemeen belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde (RvV 14 december 2017, nr. 196.662).

Uit het voorgaande blijkt dat dit niet het geval is. M.b.t. verzoekster zijn o.m. de elementen vermeld in de punten 5.2.5 en 5.2.6 niet onderzocht. M.b.t. de kinderen zijn de sociale en culturele banden sinds 3 jaar opgebouwd (zie punt 5.2.3) onzorgvuldig of zelfs niet onderzocht. Dat is evenmin het geval met de moeilijkheden die de kinderen zullen ondervinden bij het schoollopen in het land van herkomst, o.a. het niet-kennen van de landstaal.

Verweerder dient uiteen te zetten waarom het belang van de staat dat bestaat uit het doen naleven van de immigratiewetgeving primeert op de belangen van verzoekster en haar kinderen. Het motief dat de loutere omstandigheid dat zij in België een privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, op zichzelf geen hinderpaal vormt om dit privéleven elders (waar?) of in het land van herkomst voort te zetten, is slechts een algemene stellingname en dus onvoldoende. Er is immers geen concrete belangenafweging maar een holle verwijzing naar de rechten van verzoekster en haar kinderen.

Bijgevolg zijn de aangevoerde bepalingen geschonden."

3.3.1.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 24 van het Handvest en zet uiteen dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert over haar privéleven en dat van de kinderen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

3.3.1.2. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht

op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing wordt de volgende belangenafweging gemaakt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes man D. B. (°(...) 1987) en 4 kinderen D. J. (°(...) 2009), D. E. (°(...)2010), D. F. (°(...)2014), D. A. (°(...)2015) ook illegaal in België verblijven. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. De loutere omstandigheid dat verzoeker en haar kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd waar haar man (tevens in illegaal verblijf), zijnde D. B. (°(...)1987), op dit moment was. Betrokkene verklaarde dat haar man bij zijn zus in Pelt verbleef. Uit het administratief verslag blijkt dat de politie PZ Beringen – Ham – Tessengerlo naar haar partner, maar deze beantwoordde de oproep niet.

Bijgevolg werd er een boodschap op zijn antwoordapparaat ingesproken met de vraag om terug te bellen. Vervolgens heeft betrokkene haar man proberen te contacteren, maar zonder resultaat. Nadien bleek uit informatie van de gemeente dat betrokkene op het moment van de arrestatie van zijn gezin aan het werken was in Brussel. Betrokkenes man kan zich steeds aanbieden om samen met zijn familie verwijderd te worden. Hij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien hij zich niet aanbidet, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar echtgenoot door zijn eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij

zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkenes kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid hun studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014).

Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaatsvond in precair of illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben en school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes schoonfamilie ook in België verblijft. Met name haar schoonouders D., R. (°17/02/1956) en D., G. (°(...)1954), haar schoonbroer D., B. (°(...)1983) en diens gezin en haar twee schoonzussen D., S. (°(...)1981) en D., G. (°(...)1985).

Het feit dat betrokkenes schoonouders D., R. (°(...)1956) en D., G. (°(...)1954) reeds op (...)2014 een bevel om het grondgebied te verlaten kregen en dat dit hen betekend werd op 01/04/2014 zorgt ervoor dat zij ook illegaal op het grondgebied verblijven. Betrokkenes schoonbroer D., B. (°(...)1983) heeft een verblijfsaanvraag lopen, maar momenteel geen vast verblijfsrecht in het Rijk. Hij en zijn gezin bevinden zich daardoor ook in precair verblijf.

Het gegeven dat betrokkenes schoonzussen D., S. (°(...)1981) en D., G. (°25/05/1985) zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Macedonië niet in de weg staan. Zij toont namelijk niet aan afhankelijk te zijn van haar schoonzussen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzussen. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes schoonzussen kunnen vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Macedonië vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart dat de rest van de familie nog wel in Macedonië verblijft en in die zin vormt een terugkeer naar Macedonië geen schending van 8 EVRM."

3.3.1.3. Verzoekster brengt hiertegen in dat zij in het schooljaar 2017-2018 een vorming volgde bij het Centrum voor basiseducatie, dat de familie graag gezien is en goed ingeburgerd wat blijkt uit verschillende getuigenissen van een buurtwerker, zorgcoördinatoren, de diversiteitsambtenaar van de stad Beringen, de huisarts en een petitie opgestart door een leerkracht. Verzoekster voegt deze getuigenverklaringen bij huidig verzoekschrift. Verzoekster stelt dat het motief inzake verzoekster in het kader van artikel 8 van het EVRM geen betrekking heeft op haar privéleven. Zij stelt uitdrukkelijk dat ze niet de schending inroep van het gezinsleven. Verzoekster stelt dat het verblijf van haar schoonfamilie in België deel uitmaakt van haar privéleven en dat dit niet in de balans wordt gelegd, evenmin als haar verblijf van drie jaar en vijf maanden in België.

Inzake de kinderen wijst verzoekster op een getuigenverklaring van een leerkracht, de oproep van medeleerlingen van het oudste kind om de kinderen in België te laten blijven en de overige getuigenverklaringen. Verzoekster beroept zich op artikel 2, tweede lid van het Kinderrechtenverdrag en

artikel 24 van het Handvest. Zij zet uiteen dat de motieven inzake de scholing van de kinderen geen juiste motieven zijn, omdat uit artikel 2, tweede lid van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat de kinderen niet gediscrimineerd of gestraft mogen worden op grond van de status of de activiteiten van de ouders. Verzoekster meent dat het onterecht is dat wordt gesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst geen verstorend effect zou hebben en dat dit niet tegen haar en hun belangen in zou gaan. Verzoekster benadrukt dat er geen onderzoek werd gevoerd inzake het privéleven van haar en van de kinderen terwijl nochtans blijkt dat verzoekster en de kinderen zeer hechte sociale en culturele banden hebben met België. Verzoekster benadrukt ook dat de verwerende partij rekening moest houden met het feit dat de kinderen het Cyrillisch schrift, waarin het Macedonisch is gesteld, niet kunnen lezen en dat het Albanees hun moedertaal is, zodat zij niet eens de officiële landstaal van hun land van herkomst spreken. De kinderen worden ook weggerukt uit de klas, twee weken nadat het schooljaar begonnen is. Dat de longontsteking van een van de kinderen kan verzorgd worden in de terugkeerwoning is te kort door de bocht omdat hiermee geen rekening wordt gehouden met het hoger belang van de kinderen. Verzoekster besluit dat niet wordt uiteengezet waarom het belang van de staat primeert op de belangen van verzoekster en de kinderen.

3.3.1.4. Er wordt opgemerkt dat artikel 2, tweede lid van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“2. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te waarborgen dat het kind wordt beschermd tegen alle vormen van discriminatie of bestraffing op grond van de omstandigheden of de activiteiten van, de meningen geuit door of de overtuigingen van de ouders, wettige voogden of familieleden van het kind.”

De verwijdering van illegale vreemdelingen uit het Rijk is voorzien in de Vreemdelingenwet en kan niet worden beschouwd als een “discriminatie of bestraffing” van kinderen op grond van “de omstandigheden of de activiteiten van, de meningen geuit door of de overtuigingen van de ouders”, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te stellen in het middel. Daargelaten de vraag of het Kinderrechtenverdrag rechtstreekse werking heeft, wordt opgemerkt dat dit artikel niet van toepassing is op de bestreden beslissing, aangezien er geen sprake is van een discriminatie of bestraffing maar van een toepassing van de Vreemdelingenwet. In de mate waarin verzoekster hiermee een wetskritiek uit, is de Raad niet bevoegd.

In tegenstelling tot wat verzoekster stelt, steunt artikel 24 van het Handvest niet op deze bepaling.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

18.12.2000 NL Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

In de Toelichtingen kan aangaande artikel 24 van dit Handvest gelezen worden:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag”. (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

3.3.1.5. Waar verzoekster verwijst naar de Boultif-Unercriteria van het Europees Hof voor de rechten van de Mens verliest zij uit het oog dat zijzelf en de kinderen nooit een verblijfsrecht hebben gehad in België, buiten het gedoogd verblijf tijdens het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster kan dus niet zonder meer stellen dat deze criteria onbepaald op haar situatie van toepassing zijn. Gezien de door haar aangehaalde rechtspraak betrekking heeft op gevestigde vreemdelingen en verzoekster dit niet is, gaat de Raad in het kader van deze procedure niet verder in op haar uiteenzetting in dit verband.

3.3.1.6. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

Er wordt op gewezen dat het privéleven van verzoekster en de kinderen zich voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven van haarzelf en van de kinderen in het gastland vanaf het begin precair was. Immers werd haar asielprocedure, die op 21 april 2017 opgestart werd, reeds op 18 juli 2017 afgesloten, waarna haar op 20 juli 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, met kennisgeving op 26 juli 2017. Vanaf augustus 2017 tot heden verblijven verzoekster en haar kinderen illegaal op het grondgebied. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* wordt niet aangetoond dat de contacten die verzoekster en haar kinderen in België hebben opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, evenmin als het volgen van lessen of een opleiding, het leren van een landstaal en het onderwijs voor de kinderen. Deze zaken vormen geen uitzonderlijke omstandigheden gezien elke verzoeker om internationale bescherming en zijn/haar kinderen hierop recht hebben tijdens de asielprocedure. In de bestreden beslissing wordt verder nog verduidelijkt dat het naar school gaan van de kinderen enkel aangeeft dat hen het recht op onderwijs niet werd ontnomen.

Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoekster in huidig verzoekschrift voor het eerst elementen aanhaalt inzake haar privéleven en dat van de kinderen (vorming van verzoekster, getuigenverklaringen over het gezin en over het naar school gaan van de kinderen) die zij niet gemeld heeft aan het bestuur (vorming centrum voor basiseducatie) of die dateren van na de bestreden beslissing (getuigenverklaringen), zodat het bestuur met deze elementen geen rekening kon houden. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548).

3.3.1.7. Ook in huidig verzoekschrift laat verzoekster na om te verduidelijken waarin haar uitzonderlijk sterke banden of die van haar kinderen met België bestaan, zodat zij voor het uitoefenen van hun privéleven gebonden zouden zijn aan België.

Verzoekster wijst op de banden met haar schoonfamilie, maar zij uit geen kritiek op het motief in dit verband in de bestreden beslissing dat zij met haar schoonzussen contact kan houden via de moderne communicatiemiddelen. Inzake de duur van haar verblijf herhaalt de Raad dat dit enkele maanden een precair verblijf was en de overige periode een illegaal verblijf, zoals ook gesteld wordt in de bestreden beslissing.

Inzake de scholing van de kinderen wordt in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd:

“Betrokkenes kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers

mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid hun studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014).

Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaatsvond in precair of illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben en school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.”

Verzoekster brengt hiertegen in dat de kinderen bij een terugkeer een nieuwe taal en een nieuw schrift zullen moeten leren. Zoals verzoekster stelt, zal deze aanpassing voornamelijk spelen voor de oudste kinderen die 11 en 9 jaar oud zijn, de andere kinderen zijn 6 en 5 jaar oud. In dit verband wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen”, dat “Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast” en dat “Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid hun studies af te maken in het land van herkomst”*. Verzoekster maakt met haar verwijzing naar een ander schrift en een andere taal niet aannemelijk dat haar kinderen, die allemaal nog vrij jong zijn, niet de mogelijkheid zouden hebben om zich aan te passen en zich in het land van herkomst deze taal en dit schrift eigen te maken.

3.3.1.8. De Raad bevestigt dat indien minderjarige kinderen betrokken zijn, het hoger belang van deze kinderen in acht moet worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Onder verwijzing van internationaal recht, waaronder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, zet het EHRM in een arrest van de Grote Kamer uiteen dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 48, 56 en 135-136).

In de bestreden beslissing houdt de verwerende partij wel degelijk voldoende rekening met de belangen van de kinderen. Verzoekster zet in het middel uiteen dat er sprake is van zeer hechte sociale en culturele banden met België. Verzoekster zet dit niet verder uiteen, zodat de Raad aanneemt dat zij hiermee op het schoollopen van de kinderen doelt. Zoals hierboven uiteengezet, wordt hierover omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing en toont verzoekster niet aan dat deze motieven niet afdoende zijn.

Hieraan wordt toegevoegd dat de eenheid van het gezin niet verbroken wordt door de bestreden beslissing. De bestreden beslissing geldt voor verzoekster en haar vier kinderen en vermeldt uitdrukkelijk:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes man D. B. (°(...) 1987) en 4 kinderen D. J. (°(...) 2009), D. E. (°(...)2010), D. F. (°(...)2014), D. A. (°(...)2015) ook illegaal in België verblijven. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. De loutere omstandigheid dat verzoeker en haar kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd waar haar man (tevens in illegaal verblijf), zijnde D. B. (°(...)1987), op dit moment was. Betrokkene verklaarde dat haar man bij zijn zus in Pelt verbleef. Uit het administratief verslag blijkt dat de politie PZ Beringen – Ham – Tessengerlo naar haar partner, maar deze beantwoordde de oproep niet.

Bijgevolg werd er een boodschap op zijn antwoordapparaat ingesproken met de vraag om terug te bellen. Vervolgens heeft betrokkene haar man proberen te contacteren, maar zonder resultaat. Nadien bleek uit informatie van de gemeente dat betrokkene op het moment van de arrestatie van zijn gezin

aan het werken was in Brussel. Betrokkenes man kan zich steeds aanbieden om samen met zijn familie verwijderd te worden. Hij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar echtgenoot door zijn eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011)."

Verzoeker uit geen kritiek op dit motief.

Inzake het welzijn van de kinderen wordt het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden."

Hiertegen brengt verzoekster in dat "verweerder (...) duidelijk geen dergelijk onderzoek uitgevoerd (heeft) m.b.t. het privéleven van verzoekster en nog minder m.b.t. dat van de kinderen" en dat de verwerende partij hier nochtans de tijd toe had. Zij verwijst opnieuw naar de "zeer hechte sociale en culturele banden" met België. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekster niet verduidelijkt waaruit deze banden van de kinderen met België bestaan, buiten hun onderwijs, en dat zij niet betwist dat hun en haar verblijf steeds precair was. Zoals reeds gesteld, is verzoeksters kritiek in verband met dit precair verblijf die steunt op artikel 2, tweede lid van het Kinderrechtenverdrag niet ter zake dienend. Verzoekster verduidelijkt evenmin welke "andere elementen" naast het schoollopen van de kinderen, de balans in het voordeel van verzoekster en de kinderen zou moeten doen overhellen.

3.3.1.9. Over de gezondheidstoestand van het zieke kind wordt het volgende overwogen:

"Betrokkene verklaart dat haar dochter D., J. (°(...))2009) een mogelijke longontsteking zou hebben. Hiervoor zou nog een RX gemaakt worden. Betrokkene legt hier echter geen attesten van voor dat dit een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan. De opvolging van deze luchtwegproblemen kan vanuit de FITT-woning verder opgevolgd worden."

Verzoekster meent dat dit te kort door de bocht is en dat hierdoor geen rekening wordt gehouden met het hoger belang van de kinderen. Zij verduidelijkt echter niet in welke mate de vaststelling dat de luchtwegproblemen van haar dochter verder zullen worden opgevolgd in de FITT-woning, meebrengt dat geen rekening zou worden gehouden met het belang van het kind. Verzoekster krijgt hierdoor juist de bevestiging dat de gezondheidsproblemen van haar dochter verder zullen worden opgevolgd. De Raad voegt hieraan toe dat vooraleer de repatriëring effectief plaatsvindt, het kind "fit-to-fly" zal moeten worden verklaard.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 24 van het Handvest wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt, evenmin als een schending van de artikelen 13 en 14 van het EVRM.

3.3.1.10. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging behoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt zodoende een individueel onderzoek noodzakelijk, doch deze bepaling houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst, zoals hoger uiteengezet, eerder op een specifieke zorgvuldigheidsplicht.

Uit hetgeen hierboven is gesteld blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven van verzoekster en de kinderen en met hun gezondheidstoestand. Verzoeker kan het tegendeel niet aantonen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.1.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.2. In een tweede middel voert verzoekster het volgende aan:

“Tweede middel,

Afgeleid uit de schending van de artikelen 1, § 2 en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht

Eerste onderdeel,

Verweerder staat geen termijn voor vrijwillig vertrek toe omdat er een risico op onderduiken bestaat, meer bepaald

- *enerzijds omdat verzoekster na illegale binnenkomst of verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend heeft, of heeft het verzoek om internationale bescherming niet gedaan binnen de termijn door de wet bepaald (art. 1, § 2, 1° Vw.),*
- *en anderzijds heeft zij duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden (art. 1, § 2, 4° Vw.).*

Dit wordt concreet gemotiveerd

- *wat het eerste motief betreft: verzoekster heeft tijdens haar illegaal verblijf en na de weigering van haar verzoek om internationale bescherming haar verblijf niet trachten te regulariseren. Dit is geen juiste toepassing van artikel 1, § 2, 1° Vw.: ofwel dient de vreemdeling een verblijfsaanvraag in, ofwel dient hij een verzoek om internationale bescherming in. De wettekst vereist niet dat na afwijzing van dit verzoek de vreemdeling nog bijkomend een verblijfsaanvraag moet indienen;*
- *wat het tweede motief betreft: verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juli 2017, verzoekster bewijst niet dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.*

Dit tweede motief is feitelijk juist. Maar dat is onvoldoende. Immers, ook al heeft artikel 1, § 2 Vw. het over “een of meer volgende objectieve criteria”, dit is geen correcte omzetting van artikel 3, lid 7 van de Terugkeerrichtlijn, dat het heeft over “redenen” in het meervoud. Vermits verweerder slechts één correct motief aanhaalt, is niet aangetoond dat er een risico op onderduiken bestaat.

Dit tweede motief is feitelijk juist. Maar dat is onvoldoende. Immers, ook al heeft artikel 1, § 2 Vw. het over “een of meer volgende objectieve criteria”, dit is geen correcte omzetting van artikel 3, lid 7 van de Terugkeerrichtlijn, dat het heeft over “redenen” in het meervoud. Vermits verweerder slechts één correct motief aanhaalt, is niet aangetoond dat er een risico op onderduiken bestaat.

Tweede onderdeel

Dat is evenmin het geval omdat het niet voldoende is gevallen van artikel 1, § 2 Vw. aan te halen: het risico “moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek” vastgesteld, “rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”.

Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de vreemdeling, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid en zijn gedrag; het objectief criterium of de

objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, volstaan dus op zichzelf niet om het bestaan van een risico op onderduiken vast te stellen (Kamer 2016-17, 2548/1, 19).

Welnu, motivering hierover ontbreekt volkomen.

Ook al ligt de bewijslast bij verweerder, verzoekster laat opmerken dat zij al jarenlang in dezelfde wijk woont, dat zij op geen enkel ogenblik zich schuilgehouden heeft.

Hoe zou dat trouwens mogelijk zijn met 4 minderjarige kinderen? Ze werd thuis aangetroffen.

Er is bijgevolg geen risico op onderduiken.

Er is wel een motivering m.b.t. het risico op onderduiken bij de beslissing tot opsluiting, maar de Raad kan daar geen rekening mee houden vermits hij niet bevoegd is inzake.

Overigens bevat deze motivering enkel enkele vage beweringen.

Derde onderdeel,

Uit de bewoordingen van artikel 74/14, § 3, eerste lid Vw. blijkt, gelet op het gebruik van het woord “kan”, dat verweerder een discretionaire bevoegdheid heeft om af te wijken van de termijn van 30 of 7 dagen bepaald in § 1. Tevens blijkt ook een keuzemogelijkheid wat de daadwerkelijke duur van de termijn betreft, die kan variëren van 0 tot 6 dagen. Het gaat bijgevolg om een dubbele discretionaire bevoegdheid.

Indien een beslissing enkel een motivering bevat m.b.t. de eerste discretionaire bevoegdheid (de keuze om te opteren voor een termijn die afwijkt van de normale termijn van 30 of 7 dagen), maar niet m.b.t. de tweede discretionaire bevoegdheid (minder dan 7 dagen of 0 dagen), wordt de formele motiveringsplicht geschonden. Het is immers slechts wanneer een termijn van 0 dagen wordt toegepast, dat de vreemdeling gedwongen kan worden verwijderd (RvV 24 juni 2016, nr. 170.505; 31 juli 2016, nr. 172.727).

Wanneer geen termijn toegestaan wordt, moet dit gemotiveerd worden (RvV 30 juni 2017, nr. 189.321; 22 mei 2017, nr. 187.290). Daar een beslissing m.b.t. de termijn onlosmakelijk verbonden is met de beslissing tot afgifte van een bevel, waarbij de ene component niet kan voortbestaan zonder de andere, dient het gehele bevel vernietigd te worden wanneer de bepaling van de termijn op onwettige wijze is tot stand gekomen (RvV idem).”

3.3.2.1. In tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 § 2 en 74/14 § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1 § 2, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

(...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

(...).”

Artikel 74/14 § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd over de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft tijdens zijn illegaal verblijf en na weigering van haar vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geen verblijfsaanvraag of verzoek ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds 07/04/2017 in België. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21/04/2017 werd bij beslissing van 18/07/2017 als niet-ontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de weigering van internationale bescherming.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/07/2017 dat haar betekend werd op 26/07/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd."

3.3.2.2. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat de motieven inzake het risico op onderduiken problematisch zijn. Inzake het eerste motief stelt verzoekster dat de wettekst niet vereist dat na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming nog bijkomend een verblijfsaanvraag moet worden ingediend en inzake het tweede motief stelt verzoekster dat het feitelijk juist is maar steunt op een foutieve omzetting van artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekster op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat.

Artikel 1, § 1, 11°, van de vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *"het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken"*. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) dat het "risico op onderduiken" definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *"actueel en reëel"* moet zijn. *"Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval."*

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan verzoekster op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend, onder meer omdat er een risico op

onderduiken bestaat. In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij volgende objectieve criteria uit de vreemdelingenwet aan inzake dit risico op onderduiken:

- artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet: verzoekster heeft tijdens haar illegaal verblijf en na de weigering van haar vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geen verblijfsaanvraag of verzoek ingediend binnen de door de wet voorziene termijn;
- artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet: verzoekster heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, ze heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juli 2017.

Uit artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het risico op onderduiken kan worden vastgesteld op basis van “een of meer” van de objectieve criteria.

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat het motief inzake het niet opvolgen van een bevel om het grondgebied te verlaten feitelijk juist is, maar dat er meer objectieve criteria moeten zijn omdat “een of meer” zoals vermeld in artikel 1 § 2 van de Vreemdelingenwet geen correcte omzetting vormt van artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn. Eén correct motief volstaat niet volgens haar.

Artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn definieert het risico op onderduiken als volgt:

7. „risico op onderduiken”: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

Zoals hierboven reeds gesteld definieert artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet het risico op onderduiken als volgt:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat artikel 1 § 2 van de Vreemdelingenwet een niet correcte omzetting vormt van artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn, gezien het artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet is dat de omzetting vormt van de definitie zoals vermeld in artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn, zoals hierboven reeds werd uiteengezet. Nu verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat er ter zake sprake zou zijn van een onvolledige of foutieve omzetting, kan zij zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de voornoemde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken en stelt dat het risico op onderduiken kan worden vastgesteld op basis van “een of meer” van de objectieve criteria. Bijgevolg volstaat minstens één van deze objectieve criteria om vast te stellen dat er een risico is op onderduiken.

Nu vaststaat dat en verzoekster niet betwist dat zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juli 2017 en zij geen kritiek uit - buiten de hierboven reeds weerlegde kritiek - op dit motief inzake het risico op onderduiken, stelt de Raad vast dat dit motief volstaat om het risico op onderduiken vast te stellen en dat het ander motief een overtollig motief betreft, dat niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Dat verzoekster verbleef op een vast adres dat is gekend door de verwerende partij en thuis werd aangetroffen, doet *prima facie* geen afbreuk aan de vaststelling dat zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juli 2017. Het is dan ook op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk om uit deze vaststelling te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat in hoofde van verzoekster.

3.3.2.3. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat artikel 1 § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het risico op onderduiken actueel moet zijn en na een individueel onderzoek moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval en dat het objectief criterium op zich niet volstaat. Verzoekster benadrukt dat zij al jarenlang in dezelfde wijk woont en zich niet heeft schuilgehouden, ze werd bovendien thuis aangetroffen.

Hierboven werd reeds gesteld dat het feit dat verzoekster een adres heeft dat gekend was door de verwerende partij, geen afbreuk doet aan het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster. Zo wordt erop gewezen dat verzoekster op eigen risico en ondanks de preciaire situatie een gezinsleven in België heeft uitgebouwd, dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair of illegaal verblijf en dat zij werd uitgenodigd voor een terugkeergesprek op 8 januari 2020 met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken maar geen gevolg heeft gegeven aan dit gesprek. Dat deze elementen niet worden vermeld bij de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, doet geen afbreuk aan het feit dat uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval, dat een individueel onderzoek werd gevoerd en dat rekening werd gehouden met de actualiteit van het risico.

Verzoekster toont *prima facie* geen schending aan van artikel 1 § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.4. In een derde onderdeel van het tweede middel voert verzoekster aan dat wel gemotiveerd waarom er wordt afgeweken van de termijn van dertig of zeven dagen, maar wordt er niet gemotiveerd waarom geen termijn wordt toegekend.

Uit de bewoordingen van artikel 74/14, §3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord “of”, blijkt dat de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° reeds volstaat om niet in een termijn voor vrijwillig vertrek te voorzien. Zoals hierboven reeds gesteld is het motief dat er in hoofde van verzoekster een risico is op onderduiken omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juli 2017, correct en afdoende. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen blijft overeind door de feitelijke en juridische vaststellingen omtrent de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt *prima facie* vast dat het loutere gegeven dat eenzelfde motivering wordt gegeven voor het afwijken van de termijn van dertig dagen en voor het bepalen van een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn, niet impliceert dat de motieven omtrent de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet niet deugdelijk zouden zijn.

Het derde onderdeel van het tweede middel kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Het tweede middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.3. In een derde middel voert verzoekster het volgende aan:

“Derde middel,

Afgeleid uit de schending van het hoorrecht als Europees algemeen rechtsbeginsel,

In het dossier bevindt zich een formulier waarbij verzoekster “gehoord” wordt.

Dit gebeurde door een politiecommissaris zonder tolk. Er wordt vermeld dat de verklaringen werden afgelegd in het “Nederlands zo goed mogelijk + vertaling door dochter”. In een administratief verslag daarover staat dat de moedertaal Macedonisch is, wat zelfs onjuist is (zie het formulier van DVZ uit 2017; bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd van een Albanese tolk gebruik gemaakt) en “spreekt een beetje Nederlands”.

Daarbij kan het volgende aangevoerd worden:

1. De vreemdeling dient gehoord te worden aangaande de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek (RvV 25 februari 2016, nr. 162.808). Op het formulier staat een kruisje voor de vraag over de gedwongen verwijderingsmaatregel en wordt verwezen naar blz. 4. Het formulier telt evenwel slechts 3 bladzijden. Bovendien, gelet op de beperkte kennis van het Nederlands kan verzoekster onmogelijk via een geschreven tekst hiervan kennisnemen.

2. Het hoorrecht moet op een kwalitatieve manier gebeuren (RvV 18 januari 2018, nr. 198.113, bevestigd bij RvS 4 april 2018, nr. 12.780 (c). Welnu, het is niet ernstig om verzoekster te ondervragen met als tolk een van haar kinderen. Dat zou beter kunnen met het oudste kind dat 11 jaar oud is, dan met het jongste kind, dat 5 jaar oud is, maar er wordt zelfs niet vermeld welk kind de rol van tolk heeft

uitgeoefend. Het belang van de aanwezigheid van een echte tolk is zo groot, dat bij gebrek daaraan niet kan gesteld worden dat er een kwalitatief hoorrecht heeft plaatsgevonden.

3. Om na te gaan welk privéleven verzoekster kan laten gelden voor haarzelf en voor haar kinderen, moet ze daarvoor voldoende ruimte krijgen. Dat zou misschien wel kunnen indien verzoekster daarover een antwoord had kunnen geven op de vragen op blz. 2, maar dat is niet het geval vermits verwezen wordt naar “een verslag eerder doorgestuurd”, wat dat dan ook moge wezen.

Om al deze redenen dient besloten te worden dat het hoorrecht niet werd nageleefd.”

3.3.3.1. Verzoekster verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Er wordt op gewezen dat verzoekster gehoord werd door de politie op 16 september 2020. Verzoekster meent echter dat dit niet kan worden beschouwd als een volwaardig kwalitatief gehoor. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker ook werd gehoord op 8 januari 2020 in het kader van een terugkeer door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Alleszins stelt de Raad vast dat verzoekster nu specifieke omstandigheden moet aanvoeren die zij niet heeft kunnen vermelden tijdens haar gehoor en die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Het enige element dat verzoekster in dit kader aanhaalt is dat zij meer had kunnen vertellen over haar privéleven en dat van haar kinderen. Zij laat echter na om op concrete wijze aan te duiden welke elementen over haar privéleven zij had willen vermelden. In het eerste middel haalt verzoeker enkele elementen aan voor haarzelf (het volgen van een cursus, het hebben van schoonfamilie in België, haar verblijfsduur in België) en haar kinderen (hun sociale en culturele integratie in België), maar zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel inzake het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM zouden deze elementen niet hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Het derde middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.4. In een vierde middel voert verzoekster het volgende aan:

“Vierde middel,

Afgeleid uit de schending van de artikelen 1, § 2, 7, tweede lid en 74/9, § 3 Vw

Volgens de bestreden beslissing moet op grond van artikel 7, tweede lid verzoekster zonder verwijl naar de grens teruggeleid worden, omdat er een risico op onderduiken bestaat.

Zoals aangetoond in het eerste en in het tweede onderdeel van het tweede middel is er geen risico op onderduiken en wordt bijgevolg ook artikel 7, tweede lid geschonden vermits er alleen kan teruggeleid worden indien de voorwaarden bepaald in artikel 74/14, § 3 Vw. vervuld zijn, quod non.

Bij de beslissing tot terugleiding wordt gemotiveerd inzake artikel 3 EVRM, maar dat houdt geen verband met de redenen waarom al dan niet teruggeleid kan worden, wel met het bevel.

Bovendien verwijst verweerder ten onrechte naar artikel 74/9, § 3 Vw. vermits dit naar een “eigen woning” verwijst. Een terugkeerwoning is geen eigen woning. En het is niet onmogelijk om in de eigen woning te verblijven vermits verzoekster al jaren in haar eigen woning verblijft.”

3.3.4.1. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 1 § 2 en 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel, waaruit blijkt dat er terecht werd gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat en dat artikel 74/14 § 3 van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast.

Verzoekster stelt dat de motieven in de beslissing tot terugleiding inzake artikel 3 van het EVRM geen verband houden met de redenen voor terugleiding maar wel met het bevel. Met deze uiteenzetting toont verzoekster echter geen schending aan van artikel 3 van het EVRM of een schending van de artikelen 1 § 2 en 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, die zij in de hoofding van het vierde middel vermeldt.

3.3.4.2. Artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Een gezin met minderjarige kinderen dat het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 of 3 gestelde voorwaarden of wiens verblijf heeft opgehouden regelmatig te zijn of wiens verblijf onregelmatig is, wordt in beginsel niet geplaatst in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, § 2, tenzij aangepast aan de noden voor gezinnen met minderjarige kinderen.

§ 2

Het gezin met minderjarige kinderen dat tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de voorwaarden, gesteld in artikel 2 of 3 te voldoen, kan, met het oog op het overgaan tot de verwijdering, voor een zo kort mogelijke periode, worden vastgehouden in een welbepaalde plaats aangepast aan de noden voor gezinnen met minderjarige kinderen, gelegen in het grensgebied.

§ 3

Het gezin bedoeld in § 1 krijgt de mogelijkheid om onder bepaalde voorwaarden in een eigen woning te verblijven, tenzij één van de gezinsleden zich bevindt in één van de gevallen voorzien in artikel 3, eerste lid, 5° tot 7°. Indien het gezin in de onmogelijkheid verkeert om in een eigen woning te verblijven, dan zal het onder dezelfde voorwaarden een verblijfplaats toegewezen worden in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, § 2, aangepast aan de noden voor gezinnen met minderjarige kinderen.

De voorwaarden waaraan het gezin moet voldoen, worden geformuleerd in een overeenkomst die wordt gesloten tussen het gezin en de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Koning bepaalt de inhoud van deze overeenkomst, alsook de sancties die worden opgelegd indien de overeenkomst niet wordt gerespecteerd.

Slechts indien het gezin zich niet houdt aan de voorwaarden bedoeld in het tweede lid, kan het gezin voor een beperkte tijd worden geplaatst in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, § 2, tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

§ 4

Het gezin bedoeld in §§ 1 tot 3 krijgt een ondersteunende ambtenaar toegewezen, die hen begeleidt, informeert en adviseert.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het gesprek dat plaatsvond op 8 januari 2020 in het kader van artikel 74/9 § 3 van de Vreemdelingenwet, waaraan verzoekster geen gevolg heeft gegeven. De Raad merkt op dat deze verwijzing niet voorkomt in het onderdeel “reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens” zoals verzoekster nochtans lijkt te menen, gezien zij vermeldt dat haar vierde middel gericht is tegen de beslissing tot terugleiding.

Verzoekster toont niet aan in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Verzoekster werd op 8 januari 2020 gehoord in het kader van deze bepaling. Dit onderdeel van het vierde middel is *prima facie* onontvankelijk.

Het vierde middel is niet ontvankelijk, minstens niet ernstig.

3.3.5. Er worden geen ernstige middelen aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

In haar verzoekschrift geeft verzoekster de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM aan als moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben.

Verzoekster kan gelet op de bespreking van grief op grond van artikel 8 van het EVRM niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend twintig door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. T. VALGAERTS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET